TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2004. gada 23. septembrī *

Lieta C-150/03 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Tiesas Statūtu 56. pantam,

ko 2003. gada 31. martā iesniedza

Chantal Hectors, Montsurrolla [*Mont-sur-Rolle*] (Šveice), ko pārstāv Ž. Vandersandens [*G. Vandersanden*] un L. Levī [*L. Levi*], *avocats*, kas norādīja adresi Luksemburgā,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otrs lietas dalībnieks —

Eiropas Parlaments, ko pārstāv H. fon Hercens [*H. von Hertzen*] un J. F. de Vahters [*J. F. de Wachter*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētājs pirmajā instancē.

* Tiesvedības valoda — franču.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*], tiesneši K. Gulmans [*C. Gulmann*], Ž. P. Puisošē [*J.-P. Puissochet*] (referents), H. N. Kunja Rodrigess [*J. N. Cunha Rodrigues*] un N. Kolnerika [*N. Colneric*],

ģenerāladvokāts D. Ruiss-Harabo Kolomers [*D. Ruiz-Jarabo Colomer*],
sekretāre M. Muhika Arsamendi [*M. Múgica Arzamendi*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2004. gada 11. februārī,

ņemot vērā lietas dalībnieku sniegtos apsvērumus,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus tiesas sēdē 2004. gada 11. martā,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Savā apelācijas sūdzībā Ektoras [*Hectors*] kundze lūdz atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2003. gada 23. janvāra spriedumu lietā T-181/01 *Chantal Hectors/* Parlaments (*Recueil FP*, I-A-19. lpp. un II-103. lpp., turpmāk tekstā — "pārsūdzētais spriedums"), ar kuru tā noraidīja viņas prasību, no vienas puses, atcelt lēmumus, ko pieņēma iestāde, kura ir pilnvarota slēgt darba ligumus (turpmāk tekstā — "*AHCC*"),

ieceļot B. kungu holandiešu valodas administratora amatā Eiropas Tautas partijas (kristīgie demokrāti) un Eiropas Parlamenta demokrātu grupā (turpmāk tekstā — "*PPE-DE* grupa") un noraidot apelācijas sūdzības iesniedzējas kandidatūru uz šo amatu, kā arī lēmumu, ar kuru tika noraidīta viņas sūdzība (turpmāk tekstā — "apstrīdētie lēmumi"), un, no otras puses, piespriest Parlamentam izmaksāt viņai zaudējumu atlīdzību.

Atbilstošās tiesību normas

2 Saskaņā ar Eiropas Kopienu pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības (turpmāk tekstā — "Nodarbināšanas kārtība") 2. pantu:

"Šajā nodarbināšanas kārtībā "pagaidu darbinieki" ir:

[..]

c) darbinieki, kas nav Kopienu ierēdņi, kuri pieņemti darbā, lai palīdzētu personai, kura ieņem kādu no Kopienu dibināšanas līgumos vai Līgumā par vienotas Eiropas Kopienu Padomes un vienotas Eiropas Kopienu Komisijas izveidi paredzētajiem amatiem, vai kādas Kopienu iestādes vai struktūras vēlētajam priekšsēdētājam, vai kādas Eiropas Parlamenta politiskās grupas priekšsēdētājam;

[..]".

3 Nodarbināšanas kārtības 11. pants tostarp nosaka, ka Civildienesta noteikumu par Eiropas Kopienu ierēdņu tiesībām un pienākumiem (turpmāk tekstā – "Civildienesta noteikumi") 11. un 26. pantu pēc analoģijas piemēro pagaidu darbiniekiem un ka lēmumus, kas attiecas uz konkrētiem pagaidu darbiniekiem, paziņo saskaņā ar Civildienesta noteikumu 25. panta otro daļu.

4 Iekšējie noteikumi par ierēdņu un pārējo darbinieku pieņemšanu darbā un pakāpes vai dienesta maiņu, ko 1989. gada 15. martā pieņēma Parlamenta prezidijs (turpmāk tekstā — "1989. gada 15. marta noteikumi"), tostarp nosaka:

"II SADAĻA. PAGAIDU DARBINIEKI

[..]

8. pants

Pagaidu darbinieki politiskajās grupās tiek pieņemti darbā, pamatojoties uz *ad hoc* komitejas ieteikumu, kuru izveido attiecīgā iestāde, kas ir pilnvarota slēgt darba līgumus, un vienu no kuras locekļiem ieceļ Personāla komiteja.

9. pants

Paziņojumi par vakancēm uz amatiem politiskajā grupā izsludināmi iestādē un ārpus tās. Pēc iepazīšanās ar kandidātu lietām, pamatojoties uz kritērijiem, kurus saskaņā

ar noteikumu normām pieņēma ieinteresētā politiskā grupa, lai definētu aizpildāmo amatu, *ad hoc* komiteja izveido to kandidātu sarakstu, kuri atbilst paziņojumā par vakanci noteiktajiem administratīvā līmeņa nosacījumiem. Šis saraksts tiek nosūtīts iestādei, kas ir pilnvarota slēgt darba līgumus."

5 Saskaņā ar *PPE-DE* grupas ģenerālsekretāra 2000. gada februāra dokumenta ar nosaukumu "Darbinieku darbā pieņemšanas kārtība" (turpmāk tekstā — "dokuments par *PPE-DE* darbā pieņemšanas kārtību") 5. un 6. punktu:

"5. Par darbā pieņemšanas kārtības vadību atbild atlases komisija, kuras sastāvā ir priekšsēdētājs, kurš parasti ir ieinteresētā dienesta vadītājs, vismaz divi citi grupas sekretariāta locekļi ar vienādu vai augstāku pakāpi par to, kurā tiks iecelts kandidāts, grupas Personāla komitejas pārstāvis un Parlamenta Personāla komitejas pārstāvis. Atlases komisijas priekšsēdētājs atbild par pielikumos noteiktās kārtības ievērošanu. Atlases komisijai atbilstoši pielikumiem ir jāizveido rakstiskie un mutiskie pārbaudījumi, jānosaka to nokārtošanas obligātais prasību minimums, to kandidātu skaits, kuri tiks iekļauti [piemēroto kandidātu] sarakstā, kā arī šī saraksta derīguma termiņš.

6. Visos ierastas un pilnīgas kārtības gadījumos atlases komisija nosūta grupas prezidijam to kandidātu sarakstu, kuri ir izturējuši konkursu, kā arī viņu saņemto punktu skaitu. Kad ir aizpildāma viena [vakance], prezidijs izvēlas vienu no trīs pirmajiem saraksta kandidātiem. Kad ir jāaizpilda divas amata vietas, prezidijs izvēlas divus no pieciem pirmajiem kandidātiem."

Prāvas rašanās fakti

6 Prāvas rašanās fakti, kas izklāstīti pārsūdzētā sprieduma 5.–16. punktā, ir šādi:

"5 Parlamenta paziņojumu par pieņemšanu darbā apkopojumā Nr. 14/2000 par laikposmu no 2000. gada 29. maija līdz 14. jūnijam *PPE-DE* grupa publicēja sludinājumu par vakanci uz pagaidu darbinieka amatu, kura dzimtā valoda ir holandiešu valoda.

6 Atbilstoši paziņojumam par šī amata vakanci:

"Grupas iecēlējinstitūcija nolēma uzsākt atlases procedūru uz administratora vai administratora palīga (vīrieša vai sievietes) amatu A8 vai A7/A6 pakāpē (pagaidu darbinieks) kandidātiem, kuru dzimtā valoda ir holandiešu valoda.

[..]

Pienākumu raksturs:

Kvalificēts ierēdnis, kurš, izpildot vadības norādījumus, ir atbildīgs par koncepcijas un pētījumu uzdevumiem saistībā ar *PPE-DE* grupas darbību. Šo uzdevumu izpildei nepieciešama prasme strādāt komandā.

Nepieciešamā kvalifikācija un zināšanas:

— universitātes izglītība, ko apliecina diploms, vai līdzvērtīga profesionālā pieredze;

— ļoti labas zināšanas par Eiropas Savienības institūciju struktūru un to darbību;

— spēja, pamatojoties uz vispārīgām vadlīnijām, veikt koncepcijas, analīzes un sintēzes darbus;

— padziļinātas vienas Eiropas Savienības oficiālās valodas zināšanas un labas kādas citas oficiālās valodas zināšanas.

Īpašas prasības:

Ņemot vērā veicamo pienākumu raksturu, ir nepieciešamas:

— padziļinātas holandiešu valodas zināšanas un labas vācu un franču vai angļu valodas zināšanas; citu Kopienu valodu zināšanas arī tiks ņemtas vērā;

— labas zināšanas par ES institūciju struktūru un darbību;

— *PPE-DE* grupas un Kopienu politikas programmas mērķu un darbības pārzināšana; zināšanas par ES lauksaimniecības politiku un/vai profesionālā pieredze šajā nozarē tiks uzskatīta par priekšrocību;

— pieņemšanai darbā A7/A6 pakāpē vajadzīga 2 gadu profesionālā darba pieredze."

7 Sludinājums par šo amatu tika publicēts arī vairākos holandiešu valodas laikrakstos.

8 2000. gada 21. jūnija vēstulē apelācijas sūdzības iesniedzēja pieteica savu kandidatūru uz attiecīgo amatu, kas tika atzīta par pieņemamu.

9 Apelācijas sūdzības iesniedzēja piedalījās rakstiskajos atlases eksāmenos 2000. gada 9. oktobrī un vēlāk 2000. gada 19. oktobrī — mutiskajos eksāmenos.

10 *Ad hoc* komiteja, kuras izveidošanu paredz 1989. gada 15. marta noteikumu 8. panta noteikumi, darbojoties kā atlases komisija, ko paredz 5. punkta

noteikumi dokumentā par *PPE-DE* darbā pieņemšanas kārtību (turpmāk tekstā — "komisija"), 2000. gada 19. oktobrī ziņoja par attiecīgā amata aizpildīšanu. Šis ziņojums tostarp noteica:

"Piemēroto kandidātu saraksta izveidošana

Pabeidzot darbu, [komisija] nolēma [piemēroto kandidātu] sarakstā iekļaut šādus kandidātus:

— Šantāle Ektora [*Hectors Chantal*] (83,50 punkti),

— L. kundze (73,50 punkti),

— B. kungs (65,25 punkti).

Atbilstoši [1989. gada 15. marta noteikumu] 9. pantam, izvēloties kandidātu attiecīgajam amatam, visus lēmumus pieņem "Eiropas Tautas partijas un Eiropas demokrātu" grupas iestāde, kas ir pilnvarota slēgt darba līgumus ar pagaidu darbiniekiem."

11 2000. gada 7. novembrī notikušās intervijas laikā visi trīs atlasītie kandidāti tikās ar četriem *PPE-DE* grupas Nīderlandes delegācijas locekļiem.

12 2000. gada 22. novembrī komisijas priekšsēdētājs informēja apelācijas sūdzības iesniedzēju par to, ka viņa bija iekļauta piemēroto kandidātu sarakstā.

13 Nesaņemot informāciju par attiecīgās darbā pieņemšanas kārtības rezultātiem, apelācijas sūdzības iesniedzēja 2001. gada 16. janvārī uzrakstīja komisijas priekšsēdētājam adresētu vēstuli.

14 2001. gada 31. janvāra vēstulē komisijas priekšsēdētājs informēja apelācijas sūdzības iesniedzēju par to, ka komisija ir izvēlējusies B. kungu. Turklāt šī vēstule informēja:

"9. un 19. oktobra mutiskajā un rakstiskajā pārbaudījumā Jūs saņēmāt 83,5 punktus (no 100). Tādējādi Jūs esat [piemēroto kandidātu] saraksta pirmajā vietā.

Kā tas ir pieņemts, komisija nosūtīja grupas prezidijam trīs augstākās vietas ieguvušo kandidātu vārdus, un prezidijs nolēma, kā norādīts iepriekš.

Lai paskaidrotu, es citēju šādu normu:

Atbilstoši [1989. gada 15. marta noteikumu] 9. pantam, izvēloties kandidātu attiecīgajam amatam, visus lēmumus pieņem "Eiropas Tautas partijas un Eiropas demokrātu" grupas iestāde, kas ir pilnvarota slēgt darba līgumus ar pagaidu darbiniekiem."

15 2001. gada 11. aprīlī apelācijas sūdzības iesniedzēja iesniedza sūdzību par lēmumiem par B. kunga iecelšanu amatā un viņas kandidatūras noraidīšanu. Šajā sūdzībā tostarp tiek minēts:

"2001. gada 31. janvāra vēstulē [komisijas] priekšsēdētājs informēja mani par to, ka [komisija] ir iekļāvusi mani sekmīgo kandidātu saraksta pirmajā vietā pārbaudījumu rezultātu secībā (ar 83,5 punktiem no 100), taču *PPE-DE* [grupa] vakantajā amatā ir iecēlusi [B.] kungu. Nekāds pamatojums netika sniegts ne par šo lēmumu, ne arī par tā neatbilstību noteiktajai pārbaudījumu rezultātu secībai.

Manuprāt, gadījumos, kad iecēlējinstitūcija nolemj izmantot konkursa kārtību, lai pieņemtu darbā darbinieku īpašā amatā, pat ja tas ir pagaidu darbs, no pastāvīgās Pirmās instances tiesas judikatūras izriet, ka iecēlējinstitūcijas pienākums ir ņemt vērā konkursa rezultātus, kā arī [komisijas] noteikto pārbaudījumu rezultātu secību, izņemot īpašus pienācīgi pamatotus gadījumus, kas ļautu rīkoties citādi."

16 2001. gada 28. maija vēstulē *PPE-DE* grupas priekšsēdētājs noraidīja šo sūdzību. Viņš šajā vēstulē norāda:

"Esmu ņēmis vērā visus Jūsu komentārus un apsvērumus, tomēr atsaucos uz Civildienesta noteikumu 30. [pantu], kas nosaka, ka katram konkursam iecēlējinstitūcija izveido komisiju. Komisija izveido piemēroto kandidātu sarakstu, un iecēlējinstitūcija izvēlas no šī saraksta vienu vai vairākus kandidātus, kurus tā ieceļ vakantajos amatos. Tādējādi nav pamata apstrīdēt to, vai [iecēlējinstitūcijai, (turpmāk tekstā — *"AIPN"*)] ir jāievēro piemēroto kandidātu saraksta secība.

Šādos apstākļos Jūs sapratīsiet, ka Jūsu sūdzībai nav pamata un tā tiek noraidīta."

Prasība Pirmās instances tiesā un pārsūdzētais spriedums

7 Ar prasības pieteikumu, kas iesniegts Pirmās instances tiesas kancelejā 2001. gada 6. augustā, Ektora cēla prasību par apstrīdēto lēmumu atcelšanu.

8 Atbalstot savu prasību par atcelšanu, apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzīja procesuālu pamatu, kas balstīts uz pienākuma sniegt pamatojumu neizpildi, kā arī četrus pamatus pēc būtības, kas balstīti, pirmkārt, uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā un juridisku kļūdu, dienesta interešu ignorēšanu un Nodarbināšanas kārtības 12. panta pārkāpumu, otrkārt, uz Civildienesta noteikumu 29. un 30. panta pārkāpumu, paziņojuma par vakanci neievērošanu un *patere legem quam ipse fecisti* principa pārkāpumu, treškārt, uz vienlīdzīgas attieksmes pret vīriešiem un sievietēm principa pārkāpumu, un, ceturtkārt, uz darbinieka interešu ievērošanas pienākuma principa pārkāpumu. Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēja norādīja, ka šie pārkāpumi radīja viņai materiālus zaudējumus un morālu kaitējumu un ka tie bija tādas kļūdas, kuru dēļ pienākas atlīdzība.

9 Ar pārsūdzēto spriedumu Pirmās instances tiesa, atzīstot visus apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītos pamatus par nepamatotiem, noraidīja tai iesniegto prasību pilnībā.

10 Attiecībā uz pirmo pamatu, kas balstīts uz pienākuma sniegt pamatojumu neizpildi, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 35.–46. punktā atzina, ka par lēmumu neizvēlēties apelācijas sūdzības iesniedzējas kandidatūru tika sniegts pietiekošs pamatojums, jo apelācijas sūdzības iesniedzēja tika informēta par darbā pieņemšanas kārtības posmiem un tādējādi arī par nosacījumiem, kas nosaka šīs kārtības likumību. Tiesa uzskatīja, ka lēmums par B. kunga iecelšanu, par kuru nebija jāsniedz nekāds īpašs pamatojums, tādējādi bija arī pietiekoši pamatots.

11 Lai nonāktu pie šiem atzinumiem, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 36. un 37. punktā vispirms norādīja, ka gadījumos, kad lēmumi saistīti ar izvēli starp vairākiem kandidātiem, *AHCC* ir pienākums sniegt pamatojumu, vismaz tajā posmā, kad tiek noraidīta neizvēlētā kandidāta sūdzība (Pirmās instances tiesas 1993. gada 3. marta spriedums lietā T-25/92 *Vela Palacios/CES*, *Recueil*, II-201. lpp., 22. punkts; 1995. gada 26. janvāra spriedums lietā T-60/94 *Pierrat*/Tiesa, *Recueil FP*, I-A-23. lpp. un II-77. lpp.), un ka šī pienākuma sniegt pamatojumu apjoms katrā gadījumā nosakāms atkarībā no konkrētā gadījuma apstākļiem.

12 Pēc tam tā, no vienas puses, norādīja, ka saskaņā ar dokumenta par *PPE-DE* darbā pieņemšanas kārtību 6. punktu, ja ir viena vakance, grupas prezidijs, darbojoties kā *AHCC*, izvēlas vienu no trim pirmajiem kandidātiem, kuri iekļauti piemēroto kandidātu sarakstā, ko izveidojusi komisija, kas atbildīga par priekšlikumu sagatavošanu. No otras puses, tā atzina, ka pagaidu darbinieka pieņemšana darbā, ko veic Parlamenta politiskā grupa, pamatojoties uz Nodarbināšanas kārtības 2. panta c) apakšpunktu, kā būtiskas atzina savstarpējas uzticības attiecības.

13 Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 41.–45. punktā secināja, ka attiecībā uz pagaidu darbinieka amatu Parlamenta politiskajā grupā, kura aizpildīšanai šīs grupas prezidijs bez ierobežojumiem var izvēlēties vienu no kandidātiem, kurš ir piemēroto kandidātu sarakstā, pamatojumu var sniegt tikai par to tiesību normu ievērošanu, kas regulē iecelšanas kārtību. Turklāt, kā to norādīja šī tiesa, apelācijas sūdzības iesniedzēja par to tika pienācīgi informēta: vispirms komisijas priekšsēdētāja 2001. gada 31. janvāra vēstulē, pēc tam — *PPE-DE* grupas priekšsēdētāja 2001. gada 28. maija vēstulē, noraidot viņas sūdzību.

14 Attiecībā uz otro pamatu Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 65.–78. punktā lēma, ka *PPE-DE* grupas prezidijs, darbojoties kā *AHCC*, nebija pieļāvis acīmredzamu kļūdu vērtējumā, izvēloties nevis apelācijas sūdzības iesniedzējas, bet gan B. kunga kandidatūru, nedz arī — vēl jo vairāk — neievērojis dienesta intereses vai pārkāpis Nodarbināšanas kārtības 12. panta 1. punktu.

15 Atzīmējot to, ka *AHCC*, pieņemot darbā pagaidu darbiniekus, ir vēl plašāka vērtēšanas brīvība nekā *AIPN*, kurai nav pienākuma piemēroto kandidātu sarakstā ievērot precīzu kandidātu pārbaudījumu rezultātu secību, Pirmās instances tiesa atzina, ka grupas prezidijam, īstenojot savu brīvību izvēlēties, kuru no kandidātiem pieņemt, bija tiesības īpaši ņemt vērā to kandidātu profesionālo pieredzi, kas atzīti par piemērotiem ieņemt attiecīgo amatu.

16 Pirmās instances tiesa tādējādi atzina, ka *AHCC* nepārkāpa savas ļoti plašās vērtēšanas brīvības robežas, uzskatot, ka B. kungam bija pietiekama pieredze saistībā ar Eiropas jautājumiem, kā arī plašāka profesionālā pieredze kopējās lauksaimniecības politikas jomā nekā apelācijas sūdzības iesniedzējai pat tad, ja viņa saņēma augstāku vērtējumu atlases rakstiskajos eksāmenos.

17 Pārsūdzētā sprieduma 93.–107. punktā Pirmās instances tiesa noraidīja arī trešo apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzīto pamatu.

18 Attiecībā uz Civildienesta noteikumu 29. un 30. panta iespējamo pārkāpumu šī tiesa lēma, ka pagaidu darbinieki tiek pieņemti darbā vienīgi saskaņā ar attiecīgajām Nodarbināšanas kārtības normām un Parlamenta pieņemtiem iekšējiem piemērošanas noteikumiem, nevis saskaņā ar Civildienesta noteikumu normām par ierēdņu pieņemšanu darbā.

19 Šī tiesa konstatēja — apstāklis, ka lēmumā par sūdzības noraidīšanu, kā arī Parlamenta prezidenta 2001. gada 14. jūnija vēstulē komisijas priekšsēdētājam par pagaidu darbinieku darbā pieņemšanas kārtību politiskajās grupās bija atsauce attiecīgi uz Civildienesta noteikumu 30. pantu un pagaidu darbinieku pieņemšanu

darbā "saskaņā ar kārtību, kas analoga tai, ko izmanto ierēdņu pieņemšanai darbā", neļāva noteikt, ka Civildienesta noteikumu attiecīgās normas būtu piemērojamas pagaidu darbiniekiem.

20 Attiecībā uz interviju, kurā piedalījās Nīderlandes delegācijas locekļi un piemēroto kandidātu saraksta kandidāti, kura, kā to norāda apelācijas sūdzības iesniedzēja, pārkāpa gan Civildienesta noteikumu, gan Parlamenta iekšējo piemērošanas noteikumu normas, Pirmās instances tiesa lēma, ka *AHCC* bija tiesības organizēt šādas intervijas.

21 Pirmās instances tiesa būtībā uzskatīja, ka šīs tiesības, ko neparedz ne 1989. gada 15. marta noteikumu normas, ne dokuments par *PPE-DE* darbā pieņemšanas kārtību, izriet no *AHCC* ļoti plašās vērtēšanas brīvības, izvēloties atlases kārtības organizēšanas noteikumus un to veicot. Atbilstoši prasībai par savstarpējas uzticības attiecībām, kas nosaka pagaidu darbinieka darbā pieņemšanas kārtību Parlamenta politiskajā grupā, pamatojoties uz Nodarbināšanas kārtības 2. panta c) apakšpunktu, šīs tiesības nevarētu pārkāpt Civildienesta noteikumu normas par ierēdņu pieņemšanu darbā, jo tās netiek piemērotas pagaidu darbiniekiem.

22 Turklāt attiecībā uz grupas prezidija veiktas kandidātu kvalifikācijas salīdzinošas pārbaudes iespējamo trūkumu Pirmās instances tiesa lēma — ņemot vērā Parlamenta apgalvojumu, ka *AHCC* pieņēma savu lēmumu, pamatojoties uz komisijas vērtēšanas ziņojumu, kandidātu lietām un Nīderlandes delegācijas ieteikumu, kā arī to, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nav sniegusi tādus pierādījumus vai faktus, kas pamatotu viņas argumentus, nevar uzskatīt, ka *AHCC* aprobežojās ar to, ka akceptēja minētās delegācijas priekšlikumu, neveicot šo salīdzinošo pārbaudi.

23 Visbeidzot, Pirmās instances tiesa atzina, ka jautājumi, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzīja attiecībā uz to, kā norisinājās intervija ar nacionālo delegāciju, proti, tas, ka tajā nepiedalījās Personāla komitejas loceklis (pārstāvis) vai ka trūkst diskusijas rezultātā sastādīta protokola vai pamatota ziņojuma, bija pakļauti *AHCC* izvēles brīvībai noteikt atlases kārtības organizācijas noteikumus un to veikt. Tādējādi būtiskas formalitātes nebija tādas, kam bija izšķiroša ietekme uz to, kā tika īstenota darbā pieņemšanas kārtība.

24 Attiecībā uz ceturto pamatu, kas balstīts uz vienlīdzīgas attieksmes pret vīriešiem un sievietēm principa pārkāpumu, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 117.–125. pantā atzina, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nevarēja izvirzīt tiešas vai netiešas diskriminācijas prezumpciju, jo atbildētāja pienākums nebija pierādīt to, ka netika pārkāpts vienlīdzīgas attieksmes pret vīriešiem un sievietēm princips. Faktiski, vienīgais Ektoras izvirzītais jautājums, proti, fakts, ka viņa bija grūtniecības sestajā mēnesī attiecīgo notikumu laikā, par ko bija informēta Nīderlandes delegācija, neļauj prezumēt, ka ir notikusi diskriminācija.

25 Turklāt Pirmās instances tiesa atzina, ka *AHCC* nekādā gadījumā nepārkāpa vienlīdzīgas attieksmes pret vīriešiem un sievietēm principu, jo *AHCC* nepieļāva acīmredzamu kļūdu vērtējumā, izvēloties B. kunga kandidatūru.

26 Attiecībā uz piekto pamatu Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 131.–135. pantā lēma, ka *AHCC* nebija ignorējusi savu darbinieka interešu ievērošanas pienākumu. Šī tiesa norādīja, ka to pienākumu iespējamās robežas, kas izriet no šī pienākuma, nevar atturēt vadību veikt tādus pasākumus ierēdņu un darbinieku iecelšanai amatā, kādus tā uzskata par nepieciešamiem dienesta interesēs.

27 Pirmās instances tiesa atzina, ka, ņemot vērā ļoti plašās *AHCC* vērtēšanas brīvības robežas dienesta interešu izvērtēšanai, kad tiek pieņemti darbā pagaidu darbinieki, tiesas vērtējums jāattiecina tikai uz jautājumu par to, vai šī institūcija rīkojās, nepārkāpjot pieņemamās robežas, un neizmantoja savu vērtēšanas brīvību tādējādi, ka pieļāva acīmredzamu kļūdu. Tā kā Parlaments nepieļāva acīmredzamu kļūdu vērtējumā, neieceļot Ektoru attiecīgajā amatā, B. kunga iecelšana atbilda dienesta interesēm, jo apelācijas sūdzības iesniedzējas interesēm nav prevalējoša spēka pār dienesta interesēm.

28 Visbeidzot, Pirmās instances tiesa noraidīja prasījumus par zaudējumu atlīdzību. Šī tiesa atzina, ka no prasījumu par atcelšanu izvērtēšanas izrietēja tas, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nebija pierādījusi iespējamo *AHCC* pretlikumīgo rīcību.

Lietas dalībnieku prasījumi

29 Apelācijas sūdzības iesniedzējas apelācijas sūdzība, no vienas puses, attiecas uz pārsūdzētā sprieduma un apstrīdēto lēmumu atcelšanu un, no otras puses, uz to, lai piespriestu Parlamentam izmaksāt zaudējumu atlīdzību 60 554,70 euro apmērā, ko var palielināt, kā arī tiesāšanās izdevumus pirmajā instancē un apelācijas tiesvedībā.

30 Parlaments prasa apelācijas sūdzību noraidīt.

Par apelāciju

31 Atbalstot savu apelācijas sūdzību, apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza četrus pamatus pēc būtības, kas balstīti, pirmkārt, uz tiesiskuma, tiesiskās drošības principu pārkāpumu un procesa prettiesiskumu, otrkārt, uz pienākuma sniegt pamatojumu neizpildi, treškārt, uz Nodarbināšanas kārtības 12. panta un dienesta interešu neievērošanu, ceturtkārt, uz vienlīdzīgas attieksmes pret vīriešiem un sievietēm principa pārkāpumu.

Par pamatu attiecībā uz pienākuma sniegt pamatojumu neizpildi

Lietas dalībnieku argumenti

32 Apelācijas sūdzības iesniedzēja sūdzas par sekojošo: ignorējot to, ka *AHCC* nesniedza pamatojumu, Pirmās instances tiesa neievēroja principu par pamatojuma sniegšanu. *AHCC* pienākums bija sniegt sava lēmuma īpašu pamatojumu, jo tā neievēroja secību, ko pagaidu darbinieka amatam piemēroto kandidātu sarakstā bija noteikusi atlases komisija.

33 Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka šis pienākums skaidri izriet no judikatūras, it īpaši no 1987. gada 9. jūlija sprieduma apvienotajās lietās 44/85, 77/85, 294/85 un 295/85 *Hochbaum & Rawes*/Komisija, *Recueil*, 3259. lpp., un iepriekš minētā sprieduma lietā *Pierrat*/Tiesa, 38. un 39. punkts, kā arī 2002. gada 20. februāra sprieduma lietā T-117/01 *Roman Parra*/Komisija, *Recueil FP*, I-A-27. lpp. un II-121. lpp., 31. punkts. Šī judikatūra uzliek *AHCC* par pienākumu

sniegt īpašu pamatojumu, kas ir kas vairāk nekā vispārīgs pamatojums vai atsauce uz procesa likumīgumu. Tādējādi apelācijas sūdzības iesniedzējas gadījumā, kas savā sūdzībā norādīja, ka viņa bija iekļauta piemēroto kandidātu saraksta pirmajā vietā un kandidāts, kuru izvēlējās, bija saņēmis par viņu zemāku novērtējumu, *AHCC* bija jāsniedz īpašs pamatojums par savu lēmumu.

34 Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo arī to, ka savstarpējas uzticības attiecību nepieciešamība starp darbā pieņemamo pagaidu darbinieku un nacionālās politiskās grupas locekļiem neietekmē *AHCC* pienākumu sniegt īpašu pamatojumu.

35 Parlaments uzsver, ka iepriekš minētie spriedumi lietās *Hochbaum & Rawes*/Komisija un *Pierrat*/Tiesa nav attiecināmi uz šo lietu, jo tie attiecas uz atšķirīgām situācijām, proti, pirmais — uz amatā paaugstināšanas kārtību, kurā bija vairākas procesuālas kļūdas, un otrais — uz *AIPN* lēmumu, ar kuru *AIPN* pieņēma darbā personu, kas nebija iekļauta piemēroto kandidātu sarakstā.

36 Turpretim šajā prāvā *PPE-DE* grupas iekšējie noteikumi skaidri precizē, ka *AHCC* var izvēlēties vienu no trim pirmajiem kandidātiem piemēroto kandidātu sarakstā, tāpēc šajā gadījumā pieņemtā lēmuma pamatojums varētu attiekties tikai uz to tiesisko nosacījumu ievērošanu, kas regulē iecelšanas kārtību, kā tas pareizi atzīts pārsūdzētajā spriedumā.

37 Turklāt ir skaidrs, ka nepietiekamo pamatojumu atbildē uz sūdzību varētu papildināt, sniedzot paskaidrojumus tiesas procesa laikā. Pirmās instances tiesā Parlaments uzsvēra, ka B. kungs tika iecelts amatā, jo viņam bija plašāka pieredze kopējās lauksaimniecības politikas jomā.

Tiesas vērtējums

38 Atbilstoši Nodarbināšanas kārtības 11. panta trešajai daļai lēmumus, kas attiecas uz konkrētiem pagaidu darbiniekiem, paziņo saskaņā ar Civildienesta noteikumu 25. panta otro daļu, kura nosaka, ka "ar jebkuru lēmumu, kas saistīts ar konkrētu personu un kas pieņemts saskaņā ar šiem Civildienesta noteikumiem, nekavējoties rakstveidā iepazīstina attiecīgo ierēdni. Jebkurā lēmumā, kas nelabvēlīgi ietekmē ierēdni, ir jānorāda iemesli, uz kuriem pamatojoties tas pieņemts".

39 Pienākuma sniegt pamatojumu, ko paredz Civildienesta noteikumu 25. panta otrā daļa, par lēmumiem, kas pieņemti pēc sūdzības saņemšanas, ko paredz Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punkta otrā daļa, mērķis, no vienas puses, ir sniegt ieinteresētajai personai pietiekošu informāciju, lai tā izlemtu, vai lēmums ir labi pamatots un vai nav pamata celt tiesā prasību, lai apstrīdētu tā likumību, un, no otras puses, ļaut tiesai īstenot savu kontroli (skat. jo īpaši 1981. gada 26. novembra spriedumu lietā 195/80 *Michel*/Parlaments, *Recueil*, 2861. lpp., 22. punkts).

40 Kā to Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 36. un 37. punktā ir pareizi norādījusi, *AHCC* tāpat kā *AIPN* ir pienākums sniegt pamatojumu vismaz tajā posmā, kad tiek noraidīta neizvēlētā kandidāta sūdzība par lēmumu, ar kuru tiek noraidīta viņa kandidatūra, un/vai lēmumu par cita kandidāta iecelšanu (skat. jo īpaši par ierēdņa kandidatūras noraidīšanu 1993. gada 9. decembra spriedumu lietā C-115/92 P Parlaments/*Volger*, *Recueil*, I-6549. lpp., 22. punkts). Šī pienākuma sniegt pamatojumu apjoms jānosaka atkarībā no konkrētā gadījuma apstākļiem (1989. gada 13. decembra spriedums lietā *Prelle*/Komisija, *Recueil*, 4335. lpp., 9. punkts).

41 Pārsūdzētajā spriedumā Pirmās instances tiesa lēma, ka *AHCC* sava lēmuma pamatojumu varēja balstīt tikai uz tiesību normām, kas regulē iecelšanas kārtību, jo tā varēja brīvi izvēlēties vienu no kandidātiem no tās rīcībā esošā piemēroto

kandidātu saraksta. To darot, tā uz šo gadījumu netieši attiecināja savu judikatūru par paaugstināšanas amatā kārtību, saskaņā ar kuru, tā kā paaugstināšana ir izvēles jautājums, pietiek ar to, ka sūdzības noraidīšana tiek pamatota, atsaucoties uz Civildienesta noteikumu normām, kas regulē šo kārtību (skat. jo īpaši iepriekš minētos Pirmās instances tiesas spriedumus *Vela Palacios/CES*, 22. punkts, un *Roman Parra*, 27. punkts).

42 Šajā gadījumā pagaidu darbinieka darbā pieņemšanas kārtība ir acīmredzami balstīta uz *AHCC* brīvu izvēli atbilstoši *PPE-DE* grupas iekšējiem noteikumiem, kas paredzēti dokumenta par *PPE-DE* darbā pieņemšanas kārtību 6. punktā. Tomēr to nevar pielīdzināt kārtībai, kuru piemēro ierēdņa paaugstināšanai amatā, kas paredzēta Civildienesta noteikumu 45. pantā un ko veic, "vienīgi izvēloties".

43 Tādējādi pagaidu darbinieku atlases kārtība, ko paredz *PPE-DE* grupas noteikumi, ietver to kandidātu iepriekšēju atlasi, kuri uzaicināti piedalīties rakstiskajos un mutiskajos pārbaudījumos, piemēroto kandidātu saraksta izveidi, ko veic atlases komisija, pamatojoties uz šo pārbaudījumu rezultātiem, kandidātu lietu salīdzinošu pārbaudi, ko veic *AHCC*, un komisijas izveidoto sarakstu.

44 *AHCC* lēmums, kas parasti tiek balstīts uz subjektīvas dabas salīdzinošu izvērtēšanu, ir pamatots arī ar objektīviem datiem, proti, kandidātu lietu salīdzināšanu ar kvalifikācijas prasībām, kas iekļautas paziņojumā par vakanci, un ar to, ka tiek ņemts vērā komisijas priekšlikums, kas izriet no pārbaudījumu rezultātiem.

45 *AHCC* bija informēta par komisijas viedokli par kandidātu spējām un piemērotību saistībā ar kvalifikācijas prasībām, kura nolūks bija sniegt *AHCC* pamatinformāciju kandidātu rezultātu salīdzināšanai un kas bija daļa no pašas *AHCC* veiktā kandidātu izvērtējuma pamatojuma.

46 Ciktāl *AHCC* neņēma vērā komisijas viedokli un tādējādi arī prioritāro kārtību, kas balstīta uz kvalifikācijas pārbaudījumu rezultātiem un paziņota apelācijas sūdzības iesniedzējai, vispārīgs pamatojums vai vienkārša atsaukšanās uz darbā pieņemšanas kārtības likumību neļāva viņai noskaidrot iemeslus, kādēļ netika dota priekšroka viņas kandidatūrai.

47 Šajā gadījumā īpašs pamatojums būtu bijis vēl jo vairāk nepieciešams, lai atbildētu uz apelācijas sūdzības iesniedzējas sūdzību par to, ka viņa piedalījās individuālā intervijā, kas sākotnēji nebija paredzēta, ka viņa nesaņēma nekādu informāciju par darbā pieņemšanas kārtības rezultātu, pirms pati to nebija lūgusi, un ka viņa savā 2001. gada 11. aprīļa sūdzībā skaidri atsaucās uz piemēroto kandidātu saraksta saturu un noteikto pārbaudījumu rezultātu secību.

48 No faktiem, ko konstatēja Pirmās instances tiesa, no vienas puses, izriet, ka komisijas priekšsēdētāja 2001. gada 31. janvāra atbilde uz apelācijas sūdzības iesniedzējas 2001. gada 16. janvāra vēstuli attiecās tikai uz viņas informēšanu par *AHCC* izvēles kārtību. No otras puses, *PPE-DE* grupas priekšsēdētāja 2001. gada 28. maija vēstule, ar kuru tika noraidīta apelācijas sūdzības iesniedzējas sūdzība, aprobežojās ar informāciju par amatā iecelšanas kārtību.

49 Tādējādi pirmstiesas procedūras laikā apelācijas sūdzības iesniedzēja nesaņēma nekādu īpašu informāciju par viņas lietu, bet gan tikai vispārīgus apsvērumus par izmantoto kārtību.

50 Tā kā *AHCC* tiesā sniegtie paskaidrojumi (pēc analoģijas — *AIPN*) nevar aizstāt pilnīgu pamatojuma trūkumu pirms prasības celšanas (šajā sakarā skat. 1990. gada 7. februāra spriedumu lietā C-343/87, *Culin*/Komisija, *Recueil*, I-225. lpp., 15. punkts), ir jāatzīst, ka *AHCC* nav izpildījusi savu pienākumu sniegt pamatojumu.

51 Pārsūdzētā sprieduma 41. punktā atzīstot, ka lēmuma pamatojums par apelācijas sūdzības iesniedzējas kandidatūras neapstiprināšanu var attiekties tikai uz piemērojamo tiesību normu ievērošanu, un tādējādi minētā sprieduma 46. punktā lemjot, ka šis lēmums ir pietiekoši pamatots, Pirmās instances tiesa līdz ar to ir pieļāvusi juridisku kļūdu. Tāpēc pārsūdzētais spriedums šī iemesla dēļ ir jāatceļ; citus apelācijas sūdzības iesniedzējas pamatus izvērtēt nav nepieciešams.

Par lietas būtību

52 Atbilstoši Tiesas Statūtu 61. pantam, tā kā lietas izskatīšanas stāvoklis to pieļauj, jālemj pēc būtības par apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumiem atcelt apstrīdētos lēmumus un piespriest Parlamentam izmaksāt viņai zaudējumu atlīdzību.

Par prasījumiem par apstrīdēto lēmumu atcelšanu

53 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ir jāatzīst, ka *AHCC* neizpildīja savu pienākumu sniegt pamatojumu, jo savā atbildē uz apelācijas sūdzības iesniedzējas sūdzību nesniedza nekādu pamatojumu.

54 No tā izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas pamats attiecībā uz pienākuma sniegt pamatojumu neizpildi ir pamatots. Tāpēc lēmums, ar kuru tika noraidīta apelācijas sūdzības iesniedzējas sūdzība, un līdz ar to arī citi apstrīdētie lēmumi ir jāatceļ; citus apelācijas sūdzības iesniedzējas pamatus izvērtēt nav nepieciešams.

Par prasījumiem par zaudējumu atlīdzību

Lietas dalībnieku argumenti

55 Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka viņa cietusi materiālu zaudējumu un morālu kaitējumu nelikumīgas rīcības dēļ, kas ietver arī pārkāpumus, par kuriem pienākas atlīdzība. Materiālie zaudējumi tika nodarīti, jo viņai tika liegta pieeja civildienestam, lai arī *AHCC* varēja iecelt amatā tikai viņu. Tādējādi viņa zaudēja visas tiesības un labumus, kas saistīti ar karjeru Kopienu civildienestā. Pilnībā atzīstot, ka fakts, ka viņas kandidatūra ir iekļauta piemēroto kandidātu sarakstā, nenozīmē automātisku iecelšanu amatā, viņa vēlreiz uzsver — ņemot vērā personīgos apstākļus, viņu nevarēja neiecelt amatā.

56 Apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka morālais kaitējums izriet no pilnīga iecelšanas kārtības caurspīdīguma trūkuma. Kad Parlaments atteicās viņu informēt par pieņemtajiem lēmumiem saistībā ar pieņemšanu darbā un pamatot viņas kandidatūras noraidīšanu, bet *AHCC* savukārt neatbildēja uz viņas sūdzību, viņa bija spiesta celt prasību Pirmās instances tiesā.

57 Savas replikas Pirmās instances tiesas sēdē dienā, 2001. gada 10. decembrī, apelācijas sūdzības iesniedzēja atsaucas uz materiālu zaudējumu, kas atbilst darba samaksai, ko viņa būtu saņēmusi, ja būtu iecelta amatā, proti, 5 055,47 euro (mēnešalga) x 10 (B. kungs sāka pildīt amata pienākumus 2001. gada februārī) — summa, kurai jāpieskaita mēnešalga. Par nodarīto morālo kaitējumu viņa prasa atlīdzību 10 000 euro apmērā.

58 Parlaments apgalvo, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai nav tiesību uz atlīdzību. *AHCC* nav pieļāvusi nekādu kļūdu un ir sniegusi pietiekošu pamatojumu, pie kam pamatojums papildināts procesa laikā pirmajā instancē.

59 Pakārtoti, Parlaments atsaucas uz Pirmās instances tiesas judikatūru, saskaņā ar kuru attiecīgā tiesību akta atcelšana ir uzskatāma par adekvātu zaudējuma atlīdzību (Pirmās instances tiesas 1996. gada 21. marta spriedums lietā T-376/94 *Otten/* Komisija, *Recueil FP*, I-A-129. un II-401. lpp., 55. punkts, un 2000. gada 5. decembra spriedums lietā T-136/98 *Campogrande*/Komisija, *Recueil FP*, I-A-267. un II-1225. lpp., 68. punkts).

60 Parlaments apgalvo arī to, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja materiālo zaudējumu izteica skaitļos tikai savā replikā, un tas ir pretrunā Pirmās instances tiesas reglamenta 44. panta 1. punktam, jo viņa varēja to izdarīt, iesniedzot prasības pieteikumu, un ka viņa neinformēja par īpašiem apstākļiem, kuru dēļ viņa to nebija izdarījusi. Šajā sakarā tas atsaucas uz 1990. gada 20. septembra spriedumu lietā T-37/89 *Hanning*/Parlaments, *Recueil*, II-463. lpp., 82. punkts.

Tiesas vērtējums

61 No vienas puses, runājot par morālo kaitējumu, kas radās apstrīdēto lēmumu pamatojuma trūkuma dēļ, ir jāatzīst, ka šo lēmumu atcelšana pati par sevi ir pienācīga to zaudējumu atlīdzība, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja cietusi šajā gadījumā. Prasība par zaudējumu atlīdzību šajā daļā tādējādi ir jānoraida (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu *Hochbaum & Rawes*/Komisija, 22. punkts).

62 No otras puses, attiecībā uz materiālo zaudējumu ir jāatzīmē, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja ciesto zaudējumu apmēru nav precizējusi savā prasības pieteikumā, bet gan tikai savā replikas rakstā. Tātad viņa neizpildīja Pirmās instances tiesas reglamenta 44. panta 1. punkta prasības. Tiesa ir atzinusi, ka atsevišķos, īpašos

gadījumos, jo īpaši tad, ja ir grūti aprēķināt zaudējumus, prasības pieteikumā nav nepieciešams norādīt to precīzu apmēru, nedz arī izteikt skaitļos prasītās atlīdzības summu (skat. jo īpaši 1975. gada 14. maija spriedumu lietā 74/74 *CNTA*/Komisija, *Recueil*, 533. lpp., un 1979. gada 28. marta spriedumu lietā 90/78 *Granaria*/Padome un Komisija, *Recueil*, 1081. un 1090. lpp.). Tomēr šajā lietā apelācijas sūdzības iesniedzēja nav ne noteikusi, ne informējusi par īpašiem apstākļiem, kuru dēļ viņa nebija aprēķinājusi un norādījusi prasības pieteikumā šo zaudējumu daļu. Tādējādi prasība par materiālo zaudējumu atlīdzību ir nepieņemama un ir jānoraida.

63 No iepriekš minētā izriet, ka prasījumi par zaudējumu atlīdzību nav apmierināmi.

Par tiesāšanās izdevumiem

64 Reglamenta 122. panta pirmā daļa paredz, ka, ja apelācija ir pamatota un Tiesa lietā taisa galīgo spriedumu, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem. Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 118. pantu, lietas dalībniekam, kam spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā apelācijas sūdzības iesniedzēja ir prasījusi piespriest Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā Parlamentam būtiskā prasījumu daļā spriedums ir nelabvēlīgs, izņemot tā prasījumus par prasības par zaudējumu atlīdzību noraidīšanu, ir jāpiespriež Eiropas Parlamentam papildus saviem tiesāšanās izdevumiem atlīdzināt visus Ektoras tiesāšanās izdevumus Tiesā un pusi no apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesāšanās izdevumiem Pirmās instances tiesā.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

1) **atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2003. gada 23. janvāra spriedumu lietā T-181/01 *Hectors*/Parlaments;**

2) **atcelt arī iestādes, kas ir pilnvarota slēgt darba līgumus, lēmumus, ar kuriem B. kungs tika iecelts holandiešu valodas administratora amatā Eiropas Tautas partijas (kristīgie demokrāti) un Eiropas Parlamenta demokrātu grupā un tika noraidīta Ektoras kandidatūra uz šo amatu, kā arī lēmumu, ar kuru tika noraidīta viņas sūdzība;**

3) **noraidīt apelācijas sūdzību pārējā daļā;**

4) **Eiropas Parlaments atlīdzina tiesāšanās izdevumus apelācijas tiesvedībā un papildus saviem tiesāšanās izdevumiem — pusi no Ektoras tiesāšanās izdevumiem Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā.**

[Paraksti]